

chově a péči tří nezletilých dětí, vzešlých z jejich manželství. Z předloženého notářského spisu plyne, že manželé žijí fakticky odděleně, že chtějí podati žádost za povolení dobrovolného rozvodu od stolu a lože, a z připojeného osvědčení o státním občanství plyne, že oba manželé i nezletilé děti jsou příslušníky Československé republiky, a že manžel Theodor G. přísluší domovskou obcí do S. v obvodu dovolávaného okresního soudu. Usnesení soudů nižších stolic, jimiž byla zmíněná žádost zamítnuta, jsou nezákonná. Soudy nižších stolic mají za to, že dosud není důvodu, by opatrovnícký soud věcně o žádosti rozhodl, poněvadž jde o dohodu nerozvedených, třebaže fakticky spolu nežijících manželů, a nutnost zakročení opatrovníckého soudu dosud nenastala, poněvadž se manželé o výchově a výživě dítek shodli, a mohou tak učiniti bez schválení opatrovníckého soudu. § 142 obč. zák. stanoví, že, byli-li manželé rozvedeni nebo rozloučeni a neshodli-li se z a s c h v á l e n í soudu o tom, kdo z nich má o děti pečovati a je vychovávat, rozhodne soud, přihlížeje k zvláštním okolnostem případu, zejména k zájmům dětí, mají-li býti všechny nebo které děti ponechány otci nebo matce. Z ustanovení toho, zejména ze slov: »neshodli-li se manželé z a s c h v á l e n í s o u d u...« plyne, že úmluva rodičů o péči a výchově dětí podléhá schválení soudu. Citovaný zákonný předpis řeší případ, byli-li manželé rozvedeni nebo rozloučeni, než, jak bylo v četných rozhodnutích najmě v rozhodnutí čí. 843, 3267, 6773, 9572 a 11.982 sb. n. s. zevrubně vyloženo, jest předpisu toho použití obdobně i za trvání manželství, když manželé se rozešli bez rozvodu neb rozluky. Dětem bude nutno zřídit pro toto řízení zvláštního opatrovníka.

Čís. 12444.

Při dožádání o přísežný výslech podle §§ 301 a 340 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čí. 76 sb. z. a n., jde o procesní úkon, upravený civilním soudním řádem. Platí tu proto co do přípustnosti opravných prostředků předpisy civilního soudního řádu, nikoliv předpisy nesporného řízení.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, R I 137/33.)

Berní úřad požádal okresní soud, by vzal do přísahy Barboru L-ovou o jejím tvrzení, že svršky zabavené berní exekucí jsou jejím vlastnictvím. Barbora L-ová navrhla, by dožádání bylo zamítnuto pro nedostatek aktivní legitimace dožadujícího úřadu, dále vzhledem k zahájenému spornému řízení v téže věci u příslušného soudu, jakož i by bylo dožádání odmítnuto pro místní nepřislusnost. Soud první stolice nevyhověl návrhu Barbory L-ové. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs Barbory L-ové.

D ů v o d y:

Předem jest uvážiti přípustnost dovolacího rekursu. Stěžovatelka ji nesprávně opírá o § 46 zákona o nesporném řízení čís. 100/31. Tohoto zákona lze užítí podle § 1 téhož zákona, má-li podle zákonných předpisů býti postupováno v řízení nesporném. Ale není zákonného ustanovení, podle něhož by měl dožádaný soud při právní pomoci ve věcech berních postupovati podle zásad nesporného řízení. Proto nelze přípustnost dovolacího rekursu opíráti o ustanovení § 46 zákona o nesp. říz. Třebaže nejde přímo o usnesení v exekučním řízení, t. j. v řízení upraveném exekučním řádem, jde přece o usnesení ve věcech občanských, jak je mají na zřeteli ustanovení jurisdikční normy. To plyne již z názvu zákona (jurisdikční normy) a uvozovacího zákona k ní. Tyto zákony zákonodárce sám nazývá zákony o vykonávání soudní moci a o příslušnosti řádných soudů v občanských věcech právních. K těmto občanským právním věcem náleží poskytování právní pomoci jiným úřadům než řádným soudům, jakž plyne ze čl. XIII uvozovacího zák. k j. n. a z § 301 a 340 zákona o přímých daních. Při dožádání o přisežný výslech podle zákona o přímých daních jde o provedení důkazu ve formách předepsaných civilním řádem soudním, tedy o procesní úkon upravený civilním soudním řádem. Jde-li však o takový úkon, není podle § 528 c. ř. s. do souhlasných usnesení o něm přípustný dovolací rekurs. Nebyl by přípustný ani, kdyby šlo o usnesení ve věci exekuční podle exekučního řádu. Nepřípustnosti rekursu svědčí ostatně i zákon o nejvyšším soudě ze dne 16. dubna 1919, čís. 210 sb. z. a n. § 3 a 5 písm. f). Podle něho se připouští ve věcech právní pomoci dovolací rekurs k nejvyššímu soudu jen zcela výjimečně.

Čís. 12445.

Exekuci dědicova věřitele proti dědici podle § 325 ex. ř. »zabavením a přikázáním jeho nároku proti pozůstalosti na vydání nemovitosti do pozůstalosti náležející, která dědici byla odevzdána odevzdací listinou v téže pozůstalosti vydanou, avšak do pozemkové knihy dosud nevloženou«, nelze povolití.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, R I 172/33.)

Dědicův věřitel navrhl k vydobytí peněžité pohledávky povolení exekuce na dědicův nárok proti pozůstalosti po Julianě P-ové na vydání čtvrtiny domu náležejícího do pozůstalosti, která byla dlužníku předána odevzdací listinou vydanou v téže pozůstalosti, avšak do pozemkové knihy dosud nezapsanou. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vedení exekuce dědicovými věřiteli na součást pozůstalosti je upraveno ustanovením § 822 obč. zák. Byla-li pozůstalost dědici již odevzdána, lze na nemovitý statek, jenž dědici byl odevzdán, avšak nebyl ještě